

Служба „Преса и
информация“

Съд на Европейския съюз
ПРЕССЪОБЩЕНИЕ № 171/18
Люксембург, 13 ноември 2018 г.

Решение по дело C-310/17
Levola Hengelo BV/Smilde Foods BV

Вкусът на хранителен продукт не може да се ползва от авторскоправна закрила

*Вкусът на хранителен продукт всъщност не може да се квалифицира като
„произведение“*

„Heksenkaas“, е сирене за намазване със сметана и билки и е създадено през 2007 г. от нидерландски търговец на зеленчуци и пресни продукти. Права върху интелектуалната собственост, свързани с тази стока, са прехвърлени на Levola, дружество по нидерландското право, което разполага понастоящем с тях.

От 2014 г. Smilde, дружество по нидерландското право, произвежда продукт с наименование „Witte Wievenkaas“ за верига от супермаркети в Нидерландия.

Тъй като счита, че производството и продажбата на „Witte Wievenkaas“ накърняват авторското му право върху вкуса на „Heksenkaas“, Levola иска от нидерландските съдилища са осъдят Smilde по-специално да преустанови производството и продажбата на този продукт. Levola твърди, от една страна, че вкусът на Heksenkaas е закриляно с авторско право произведение, и от друга страна, че вкусът на Witte Wievenkaas представлява възпроизвеждане на това произведение.

Сезиран с въззивна жалба по този правен спор, Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden (Апелативен съд, Арнем-Люварден, Нидерландия) иска от Съда да установи дали вкусът на хранителен продукт може да се ползва с авторскоправна закрила на основание на Директивата за авторското право¹.

В днес постановеното решение Съдът подчертава, че за да се ползва с авторскоправна закрила на основание на Директива 2001/29, вкусът на даден хранителен продукт трябва да може да бъде квалифициран като „произведение“ по смисъла на същата директива. Тази квалификация предполага преди всичко, че съответният обект е оригинално интелектуално творение. Освен това тя изисква да е налице „израз“ на това оригинално интелектуално творение.

В действителност съгласно Споразумението за свързаните с търговията аспекти на правата върху интелектуалната собственост, прието в рамките на Световната търговска организация (СТО), към което се е присъединил и Европейския съюз² и съгласно Договора на Световната

¹ Директива 2001/29/ЕО на Европейския Парламент и на Съвета от 22 май 2001 година относно хармонизирането на някои аспекти на авторското право и сродните му права в информационното общество (ОВ L 167, 2001 г., стр. 10; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр.230 и поправка в ОВ L 168, 25.6.2016 г., стр. 19).

² Споразумение за свързаните с търговията аспекти на правата върху интелектуалната собственост, което представлява приложение 1 В към Споразумението за създаване на Световната търговска организация (СТО), подписано в Маракеш на 15 април 1994 г. и одобрено с Решение 94/800/ЕО на Съвета от 22 декември 1994 година относно сключването от името на Европейската общност, що се отнася до въпроси от нейната компетентност, на споразуменията, постигнати на Уругвайския кръг на многостранните преговори (1986—1994 г.) (ОВ L 336, 1994 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 10, стр. 228).

организация за интелектуална собственост (СОИС) за авторското право³, страна по който е и Съюза, обект на авторскоправна закрила могат да бъдат изразите, а не идеите, процедурите, методите на действие или математическите концепции като такива.

Следователно понятието „произведение“ по смисъла на Директивата предполага по необходимост да е налице израз на обекта на авторскоправната закрила, посредством който този обект да може да бъде достатъчно точно и обективно идентифициран.

В този контекст Съдът установява, че **не е налице възможност вкусът на даден хранителен продукт да бъде точно и обективно идентифициран**. В това отношение Съдът пояснява, че за разлика например от дадено произведение на литературата, на изобразителното изкуство, на кинематографията или на музиката, които представляват точен и обективен израз, идентифицирането на вкуса на хранителен продукт се основава главно на вкусовите усещания и възприятия, които са субективни и променливи. Действителност последните зависят по-специално от фактори, свързани с лицето, вкусващо съответния продукт, каквито са например неговата възраст, хранителните му предпочитания и навиците му на потребление, както и от околната среда или от контекста, в който се вкусва този продукт.

Освен това, с технически средства в настоящото състояние на развитието на науката не е възможно точно и обективно да се идентифицира вкусът на хранителен продукт, който го отличава вкуса на други продукти от същото естество.

При тези обстоятелства Съдът стига до заключението, че **вкусът на даден хранителен продукт не може да се квалифицира като „произведение“ и следователно не може да се ползва от авторскоправна закрила на основание на Директивата.**

ЗАБЕЛЕЖКА: Преюдициалното запитване позволява на юрисдикциите на държавите членки, в рамките на спор, с който са сезирани, да се обърнат към Съда с въпрос относно тълкуването на правото на Съюза или валидността на акт на Съюза. Съдът не решава националния спор. Националната юрисдикция трябва да се произнесе по делото в съответствие с решението на Съда. Това решение обвързва по същия начин останалите национални юрисдикции, когато са сезирани с подобен въпрос.

Неофициален документ, предназначен за медиите, който не обвързва Съда.

[Пълният текст](#) на съдебното решение е публикуван на уебсайта CURIA в деня на обявяването.

За допълнителна информация се свържете с Corina Gabriela Socoliuc ☎ (+352) 4303 4293

³ Договор на Световната организация за интелектуална собственост (СОИС), приет в Женева на 20 декември 1996 г., влязъл в сила на 6 март 2002 г. Този договор е одобрен от името на Европейската общност с Решение 2000/278/ЕО на Съвета от 16 март 2000 година (ОВ L 89, 2000 г., стр. 6; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 20, стр. 212).